

CHƯƠNG SÁU MƯỜI TÁM

ÂM HỒN ĐEO MÃI

Dương Tử Giang không muốn nghe, nhưng lời nói của Linh Quỷ xoi xói vào màng tai, như tên bắn vào bia bình bịch bịch, làm sao không bức bội?

Y muốn lồng lên như thú dữ, nhưng chân không nhích động, kiếm chẳng đánh ra như ý muốn thì còn làm sao?

Cho nên y càng vùng vẫy càng khổ sở.

Linh Quỷ mỉm cười, một nụ cười mếu lạnh lùng:

- Các hạ hẳn phải kỳ quái! Các hạ tự hỏi, tại sao Linh Quỷ biết quá rõ võ công các hạ! Thực ra thì rất giản đơn! Chỉ vì Linh Quỷ đã thấy thủ pháp của các hạ rồi!

Vậy ra Linh Quỷ bây giờ là Linh Quỷ trước đó? Cả hai chỉ là một người?

Và đối với ai, giao thủ một lần, cứ để cho chết đi, rồi sống lại, sống với cái hiểu biết võ công của địch, hóa giải võ công địch mà chiếm phần thắng!

Linh Quỷ có thể chết được bao nhiêu lần?

Bây giờ Dương Tử Giang miễn cưỡng chi trì thấy rõ. Càng chi trì, y càng lộ vẻ sợ hãi.

Chừng như y không còn cầm vững thanh kiếm!

Hải Đông Thanh còn hôn mê trầm trầm, Thiết Hoa Nương trắng nhợt đội môi. Có thể nàng ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Linh Quỷ lại tiếp, vẫn với giọng lạnh lùng:

- Chết! Thế nào cũng chết! Linh Quỷ có chết nhiều lần rồi! Linh Quỷ rất kinh nghiệm vì chết, biết rõ các hạ thế nào cũng chết! Nhưng chết chẳng phải là có khổ, chết là điều sung sướng nhất đó!

Giọng nói của y nghe khó chịu như thường!

X

Giả như Dương Tử Giang có lối đánh đúng quy củ như cao thủ các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Linh Quỷ có hiểu được võ công của y cũng chẳng lạ lùng gì.

Nhưng võ công của Dương Tử Giang hết sức phức tạp, gần như hỗn loạn, vậy mà y cũng hiểu được!

Điều đó chứng tỏ y thông minh phi thường!

Thiết Hoa Nương và Châu Lệ Nhi cũng nhận ra Dương Tử Giang lâm nguy rõ rệt.

Và hai nàng lấy làm lạ, không hiểu tại sao Du Bội Ngọc không tiếp trợ như trước?

Bỗng Du Bội Ngọc kêu to lên:

- Không phải hấn biết được vũ công của các hạ đâu! Mà chính là hấn đã thấy Hải Đông Thanh xuất thủ rồi!

Châu Lệ Nhi giật mình, không rõ chàng reo lên như thế là có ý tứ gì.

Song Dương Tử Giang sáng mắt lên, bật cười lớn:

- Đúng! Đúng! Tại hạ minh bạch rồi!

Y thay đổi lối đánh liền, chiêu kiếm không có gì biến hóa lắm, dĩ nhiên không kỳ ảo nguy bí.

Tuy vậy, Linh Quỷ tỏ vẻ lúng túng ngay.

Dương Tử Giang bồi luôn hai nhát kiếm nữa, cũng bình thường, chẳng có gì nguy bí.

Tuy vậy Linh Quỷ lúng túng hơn, lùi lại nửa bước.

Châu Lệ Nhi suy nghĩ một chút, vụt cười to:

- Tôi minh bạch rồi!

Bỗng nàng cau mày rồi lắc đầu:

- Chưa! Tôi chưa minh bạch lắm!

Thiết Hoa Nương lấy làm lạ hỏi:

- Cô nương minh bạch cái gì? Không minh bạch cái gì?

Châu Lệ Nhi chưa kịp đáp, nhìn sang Du Bội Ngọc, chẳng rõ từ lúc nào, chàng có một thanh đơn đao trong tay.

Chàng đang bước tới, vung đao chém xuống linh quỷ.

Chàng điều khiển thanh đao chém chênh, nhắm vai Linh Quỷ, thanh đao cực kỳ chậm, chậm đến độ nếu trúng vai Linh Quỷ, y không nghe một cảm giác nào.

Linh Quỷ cần gì phải quan tâm đến một nhát đao như vậy? Bởi y cho rằng khi nào thanh đao chuyển thế, xuống nhanh hơn, sẽ tránh né cũng không muộn.

Nhưng có chắc gì y tránh né nổi?

Lúc thanh đao còn cách vai y độ năm tấc, y toan nhích vai song muện rồi!

Du Bội Ngọc đột nhiên biến thế, thay vì cho đao xuống thẳng, chàng lại đảo vòng tròn.

Chàng trở đao lên.

Như vậy là chàng không chém và Linh Quỷ khỏi phải né tránh.

Tuy khỏi né tránh song có thể nào y thản nhiên như vậy được? Giả như chàng lại xoay tay chém xuống thì sao?

Đao cách người trong khoảng đó, có cao thủ nào dám khinh thường?

Đao xuất pháp như vậy, kể như chẳng có hình, thức, chiêu nào cả thì đối phương làm sao biết tên mà hóa giải?

Chỗ diện dụng của chiêu đao vô danh, tựu trung do môn công Vô Cực của chàng mà sanh ra, có điều chàng không thực sự phát xuất đúng theo môn công Tiên Thiên Vô Cực thôi.

Đao không thành chiêu thức, nhưng đao là vật hữu thể lại ở gần, đương nhiên nó sẽ bất ngờ chém vào mình Linh Quỷ bất cứ chỗ nào.

Linh Quỷ đang hoang mang, vẫn cười nhẹ:

- Hay! Hay lắm!

Y chỉ thốt ba tiếng gọn gàng, ba tiếng ngắn, ba tiếng vừa dứt, âm vang thanh đao đã chạm vào mình y rồi.

Bị đao chạm vào mình, Linh Quỷ chưa kịp phản ứng thì kiếm của Dương Tử Giang lại bay tới trúng luôn y.

Máu vọt ra liền theo nhát kiếm.

Linh Quỷ vẫn cười:

- Khá lắm! Song rất tiếc chẳng ai giết Linh Quỷ chết được! Vĩnh viễn Linh Quỷ không thể chết!

Trúng một đao một kiếm, máu lại chảy nhiều, song Linh Quỷ chẳng tỏ vẻ đau đớn, trái lại vẫn cười nhẹ.

X

Lần này Dương Tử Giang không nhìn Linh Quỷ, y hướng mắt sang Du Bội Ngọc, thở dài thốt:

- Năm xưa, Tiểu Lý tướng quân từng nổi tiếng là tay đao đệ nhất trong thiên hạ, tiền nhân từng truyền tụng đến giờ. Đao pháp đó thì triển ảo diệu phi thường, đao và chiêu hợp nhất, chỉ thấy đao mà không thấy chiêu hoặc thấy chiêu mà không thấy đao, cho nên có cái tên là Hữu chiêu vô Đao hoặc Hữu Đao vô chiêu, tại hạ tự hỏi mãi chẳng hiểu đao pháp đó thần bí như thế nào! Bây giờ Du huynh sử dụng đao pháp đó, tầm mắt của tại hạ được mở rộng ra!

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Tại hạ cũng có nghe danh Tiểu Lý tướng quân!

Dương Tử Giang cười nhẹ tiếp:

- Và chắc chắn là sau này, thiên hạ sẽ nghe danh Du huynh, như hiện tại chúng ta nghe danh Tiểu Lý tướng quân!

Du Bội Ngọc ạ lên một tiếng:

- Nghe danh tại hạ?

Dương Tử Giang gật đầu:

- Đương nhiên là Du huynh chứ chẳng lẽ lại là tại hạ?

Chừng như y tức giận lấy mình, song bắt buộc đưa tay chỉ thanh đao nơi tay Du Bội Ngọc, tiếp luôn:

- Tại hạ không vì nhận Du huynh, tại hạ chỉ vì đao pháp tân kỳ của Du huynh mà nói!

Du Bội Ngọc mỉm cười.

Không phải chàng khoan khoái vì được khen ngợi mà cười. Chàng cười vì có nghe một người rất thông minh, trước đây đã nói với chàng như thế này:

- Một người có tánh cao ngạo, khi bắt buộc phải khen ai, hẳn tức giận lắm lắm!

Rồi chàng thốt:

- Đao pháp của tại hạ? Tại hạ chẳng hề biết một đao pháp nào cả!

Dương Tử Giang cười khổ:

- Bởi Du huynh không biết đao pháp nên mới đáng sợ hơn! Bởi Hữu Đao vô chiêu còn lợi hại gấp mấy lần Hữu chiêu vô Đao!

Châu Lệ Nhi vụt cười khan:

- Khách khí quá!

Rồi nàng nhìn xuống chỗ Linh Quỷ nằm, tiếp:

- Linh Quỷ vĩnh viễn không thể chết! Và Linh Quỷ sẽ trở lại nữa, trở lại gấp để báo thù!

Nàng bắt chước theo giọng nói của Linh Quỷ, cốt gây vui cho mọi người, nhưng ai cười được khi nghĩ kẻ kia giết không chết, đuổi không đi? Và kẻ đó sắp đến nữa?

Dương Tử Giang đưa tay lau qua vạt áo cho khô mồ hôi lạnh, thốt:

- Du huynh! Tại hạ biết rõ, Du huynh đang hoài nghi con người của tại hạ, thiết tưởng tại hạ cần phải nói rõ với Du huynh là tại hạ không xem Du huynh như kẻ thù, trái lại, tại hạ là bằng hữu của Du huynh đó!

Du Bội Ngọc đáp rất gọn gàng:

- Tại hạ hiểu!

Dương Tử Giang thở dài:

- Bây giờ, tại hạ thỉnh cầu Du huynh một việc!

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Việc gì hử Dương huynh?

Dương Tử Giang tiếp:

- Trong nhà có con đường bí mật, Du huynh đưa hai nàng và người bình đi trước, luôn cả ba chiếc rương cũng nhờ Du huynh mang theo.

Du Bội Ngọc trố mắt:

- Còn Dương huynh?

Dương Tử Giang điềm nhiên:

- Ít nhất tại hạ cũng tự vệ nổi, Du huynh khỏi phải lo cho tại hạ! Không cần phải ở lại đây giúp đỡ tại hạ!

Du Bội Ngọc không yên tâm:

- Nhưng các hạ...

Dương Tử Giang nóng nảy, khoát tay:

- Giả như các hạ có hoài nghi thì sư huynh tại hạ tỉnh lại rồi, các hạ cứ hỏi!

Châu Lệ Nhi xen vào:

- Nhưng các hạ...

Dương Tử Giang cau mày:

- Vợ tại hạ ở trong tay các vị, các vị còn sợ tại hạ chạy đi đâu nữa?

X

Địa đạo nào cũng giống nhau, cũng tối đen, cũng có lối thẳng, khúc quanh, lại đào tại một chỗ ít người lưu ý nhất như nhà bếp, do đó có hơi hám, khó thở một chút vì mùi dầu mỡ chiên xào tích tụ qua nhiều ngày.

Thiết Hoa Nương mở nắp hầm, chính nàng cũng chẳng hiểu địa đạo đưa đến địa phương nào.

Mà nàng cũng chẳng hề biết là có địa đạo trước đó mấy phút.

Châu Lệ Nhi càu nhàu:

- Đúng là gặp quỷ! Tại sao phải nghe lời hấn chứ! Chứ vào cái hang chuột này làm gì? Nếu chỗ đi lên có độc xà mãnh thú thì sao? Hoặc có cạm bẫy gì? Đúng là có lối lên thiên đàng lại chẳng đi, lại đi xuống địa ngục!

Thiết Hoa Nương cấm môi:

- Cô nương bình sanh chưa hề biết tin ai à?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng:

- Dù có tin, cũng phải đic xác mà tin, chờ cái lối tin hồ đồ, tùy tiên mà tin thì không thể được, như ưng lấy hấn làm chồng!

Nàng trừng mắt nhìn Thiết Hoa Nương, Thiết Hoa Nương cũng trừng mắt nhìn nàng.

Cả hai như cặp gà sắp sửa so cựa, nhưng lại là gà mái nên chẳng có cựa có móng.

Nhìn một lúc, Thiết Hoa Nương cúi đầu, đôi mắt đỏ lên, u buồn thốt:

- Tôi không giống cô nương, tôi biết đau cho người, tôi biết yêu người, tôi cơ khổ linh đình, nếu có ai bằng lòng lấy tôi, tôi ưng ngay!

Châu Lệ Nhi bĩu môi bước tới, đi được mười bước, vội quay trở lại nắm tay Thiết Hoa Nương, thấp giọng:

- Tôi không có lòng nào nói như vậy, cô nương đừng phiền nhé! Tôi cũng cơ khổ linh đình, thôi không hấp thụ giáo dục gia đình, nên ăn nói sỗ sàng...

Thiết Hoa Nương cười gượng:

- Tôi có phiền gì cô nương đâu! Nếu cô nương ăn nói sỗ sàng thì trên đời này còn ai ăn nói có duyên nữa?

Châu Lệ Nhi cúi đầu, miệng điểm một nụ cười, mắt liếc sang Du Bội Ngọc, thở dài:

- Thực ra, tâm ý cô nương như thế nào, tôi đã hiểu rồi, cô nương vì muốn bảo hộ chúng tôi nên phải dò xét Dương Tử Giang, phải chịu lòng hấn mới hiểu được hấn, do đó cô nương lấy hấn!

Thiết Hoa Nương cũng thở dài:

- Quả thật thì có ý đó, song sao tôi lại nhận ra, dù hấn ăn nói khó nghe, hấn vẫn không đến nỗi bại hoại lắm!

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Theo tại hạ nghĩ, cái chỗ đáng ghét của hấn, chính hấn cố làm ra như vậy, chứ chẳng phải cố định!

Lâm cô nương cau mày:

- Đành là thế, song tại sao hấn cố ý làm vậy?

Du Bội Ngọc giải thích:

- Có những người ôm mộng lớn, trách nhiệm khó khăn nặng nề, phải nhẫn nhục mà làm...

Bỗng một tiếng bình vang lên rất lớn bên trên địa đạo.

Châu Lệ Nhi biến sắc kêu khẽ:

- Linh Quỷ lại đến nữa đó!

Thiết Hoa Nương chẳng những biến sắc, nàng còn rung lên.

Du Bội Ngọc vụt cười lớn:

- Các vị có biết câu truyện Tiểu Thần Đồng hại chết Huyết Ảnh Nhân chẳng?

Thiết Hoa Nương ấp úng:

- Không... không biết!

Trong tình cảnh này, Du Bội Ngọc còn nói đến việc xa xưa, thật Châu Lệ Nhi không hiểu nổi chàng muốn gì.

Nhưng việc xa xưa thì nàng thích nghe lắm!

Nàng mỉm cười thốt:

- Cái tên Huyết Ảnh Nhân có vẻ tà quá! Con người đó nhất định không tốt rồi!

Du Bội Ngọc tiếp:

- Phải! Huyết Ảnh Nhân lòng đen như mực, tay độc như răng hùm, người trên giang hồ không ai không hận y, nhưng chẳng ai làm gì y nổi!

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Vũ công của y cao lắm?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Vũ công cao, khinh công cao, mấy lượt bị cao thủ vây đánh nhưng rồi y cũng thoát khỏi!

Châu Lệ Nhi trở mắt:

- Thế còn Tiểu Thần Đồng? Hắn là ai? Tại sao hắn hại Huyết Ảnh Nhân đến chết?

Du Bội Ngọc tiếp:

- Tiểu Thần Đồng là một đứa bé, vừa gia nhập giới giang hồ, không ai biết lai lịch hắn, do đó chẳng ai chú ý đến hắn. Mãi cho đến một ngày, hắn làm được việc kinh thiên động địa đó, người ta mới ngán hắn!

Châu Lệ Nhi thốt:

- Hắn làm việc gì?

Du Bội Ngọc tiếp:

- Hắn thuê rất nhiều người dán cáo thị khắp thị trấn, nói rằng mình muốn thi khinh công mới Huyết Ảnh Nhân. Hắn còn bảo, nếu Huyết Ảnh Nhân không dám nhận cuộc thì đúng là súc sanh!

Châu Lệ Nhi cười vang:

- Tiểu Thần Đồng nhưng lại can đảm!

Thiết Hoa Nương bỗng hỏi:

- Rồi Huyết Ảnh Nhân có đến không?

Du Bội Ngọc tiếp:

- Y xem dưới mắt không người, có khi nào y tiêu hóa nổi loại cáo thị đó? Ba hôm sau, y đến nơi, y giao ước với Tiểu Thần Đồng, lấy con đường từ kinh thành đến

Võ Hán xa năm ngàn dặm làm tiêu chuẩn, ai đến trước là thắng cuộc, ai đến sau phải cố chịu chém, không được bội ước!

Thiết Hoa Nương trầm giọng:

- Huyết Ảnh Nhân tàn nhẫn thành danh, sao không giết Tiểu Thần Đồng, lại còn nhận cuộc làm gì?

Du Bội Ngọc thốt:

- Vì y cuồng ngạo quá độ, nếu giết Tiểu Thần Đồng thì làm sao tỏ tài ba? Như vậy là không anh hùng!

Chàng cười mấy tiếng, đoạn tiếp:

- Hà huống, y tin tưởng thuật khinh công của y vô địch đương thời? Đến Phi Long Chân Nhân trong phái Côn Lôn còn phải kém y thay! Và Tiểu Thần Đồng bất quá vừa được mười năm tuổi? Cái tuổi đó không nói lên một tu vi đáng sợ được! Bởi dù Tiểu Thần Đồng có luyện tập lúc còn nằm trong bụng mẹ, thì công lực tu vi chỉ được mười sáu năm thôi!

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Nếu đúng như vậy thì Tiểu Thần Đồng tự tìm cái khổ cho hấn!

Du Bội Ngọc tiếp:

- Lúc đó, tron vũ lâm, ai ai cũng nghĩ như Châu muội, và ai ai cũng lo sợ cho Tiểu Thần Đồng. Nhưng kết cuộc lại trái ngược!

Châu Lệ Nhi sáng mắt:

- Tiểu Thần Đồng thắng?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Một sớm tinh sương, khi vầng Đông bình sáng, cả hai từ cửa Đông kinh thành khởi hành. Chiều hôm đó Huyết Ảnh Nhân đến Trực Lệ.

Thiết Hoa Nương chớp mắt:

- Đi nhanh hơn ngựa!

Du Bội Ngọc tiếp:

- Huyết Ảnh Nhân cho rằng Tiểu Thần Đồng còn ở sau xa, y muốn vào quán nghỉ một chút và tìm cái gì ăn lót dạ. Thức ăn đã gọi rồi, y vừa cầm đĩa, bỗng thấy bóng dáng Tiểu Thần Đồng vọt ngang bên ngoài cửa. Lập tức y buông đĩa chạy theo liền. Ngày đó, luôn cả đêm đó, y không ăn, không nghỉ chân một phút giây nào!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Tiểu Thần Đồng giỏi thật!

Du Bội Ngọc lại tiếp:

- Một con người không ăn không uống, không nghỉ ngơi, chạy luôn một mạch bảy tám trăm dặm đường, con người đó dù có bằng sắt cũng phải chảy ra!

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Nếu là tôi, chắc tôi bỏ cuộc ngay từ đầu!

Du Bội Ngọc tiếp nối:

- Lần thứ hai, vì y đói quá, y ghé vào quán đậu hũ bên đường định ăn mấy tô, song như lần trước, vừa bụng tô lên, y thấy Tiểu Thần Đồng lướt qua ngang, y quăng tô đậu hũ, chạy theo liền, không kịp ăn một miếng!

Thiết Hoa Nương hỏi:

- Huyết Ảnh Nhân có nhìn lầm không?

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Y là tay sử dụng ám khí hữu danh đương thời, có nhãn lực rất tinh vi, thấy được những vật nhỏ như một con ve ngoài một dặm. Đương nhiên y phải thấy rõ Tiểu Thần Đồng vọt ngang bên ngoài nữa! Mục tiêu đã lớn, khoảng cách lại gần, làm sao y lầm được?

Du Bội Ngọc dừng lại một chút rồi thở dài:

- Đến Võ Hán, y ngã xỉu luôn!

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Dọc đường, y không nghỉ chân một giây nào?

X